

Nazismen, som i sin teori bygde på rasen, gjorde krav på hele mennesket og alle livsområder og satte seg dermed i Guds sted. Kommunismen, som med en materialistisk filosofi bygger på klassen, gjør det samme. For kirke og kristendom blir følgen vesentlig den samme. De kan tolereres inntil videre, under visse forutsetninger. Inntil videre — at målet er å utslette religionen har Lenin uttalt så tydelig som vel mulig.

I Shanghai var det mer enn 200 kirker innen kommunistene tok makten. I fjor sommer fikk bare åtte stå åpne. Det kjente tyske tidsskriftet Der Spiegel sier at det er «hevet over enhver tvil at makthaverne i Øst-Tyskland iallfall siden 1951 bevisst har tatt sikte på å fordrive kristendommen fra tyskernes hjerner og hjerte».

Den kommunistiske propaganda prøver å innbille folk i Vesten, og særlig kirkelige representanter på besøk bak jernteppet, at kirken og kommunismen meget vel kan sameksistere fredelig, og at de gjør det. Samtidig angriper partiet i Russland de kristne voldsomt for at de — de russiske kristne — våger å hevde at en slik sameksistens er mulig.

Forutsetningene for denne «toleranse inntil videre» er følgende: Den ene er at kirken lar seg «ensrette» av og bruke av den herskende ideologien. Det var det som skjedde med Hitlers rikskirke, «Deutsche Chirsten», og det sam-

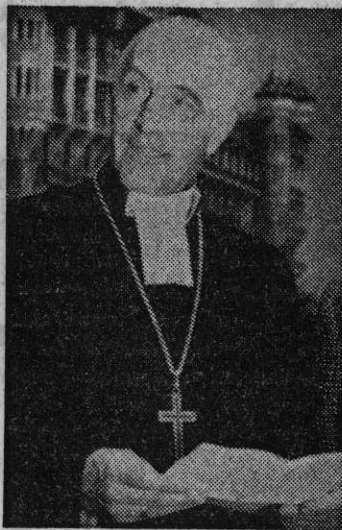
me skjer med kirkene bak jernteppet hvor prester med ed lar seg forpliktet til å tjene staten og dens politikk. Den andre forutsetningen er at den kristne religionsutøvelsen bare har å gjøre med menneskets indre liv, forholdet til Gud og evigheten, derimot ikke med oppseding av barn og ungdom, med folke- og samfunnsmoral, nasjonens sosiale og økonomiske liv, rettsvesen og kultur osv. Alt dette tilhører den «politiske» sfære. Og kirke og kristendom må ikke «blande seg bort i politikken».

I Tyskland reiste «Bekjennelseskirken» seg. I Norge reiste den norske kirke seg under okkupasjonen mot dette totalitære hedenkapet og risikerte martyriet. Skal kirken i dag, som i nazismens begynnelse, vente med å hevde Det gamle og Det nye testamentets tro på Guds enerett til hele mennesket og hele menneskelivet, skal den vente inntil den blir stilt overfor valget mellom ensretting og martyrium? Eller skal den nå mens den ennå er fri til å tale, kjempe for at mennesker og folk og alt personlig og samfunnsmessig liv stilles under Guds ledelse og bud?

Dette er den kampen som Det gamle testamentes profeter og Det nye testamentes kristne kjem-

Kristendom og ideologi

Av biskop Bengt Jonzon, Sverige

Biskop Bengt Jonzon.

pet, og som utsatte dem for forfølgelse både fra de åndelige og de verdslige makthavere. Og dette er moralsk opprustning, dette og intet annet. MRA er ikke blitt «politisk». Men kommunismen har, som i sin tid nazismen, politisert hele menneskelivet, til og med tro og moral, og legger alt i livet inn under sin materialistiske og gudløse ideologi. Men moral og tro må ikke la seg stenge ute fra noe menneskelig. Ellers kommer det snart ikke til å

bli plass for virkelig kristendom på jorden.

Den ideologiske krigen er i gang. Kommunistene er de første til å hevde at den er uunngåelig. Den øst-tyske avisen Neues Deutschland skriver: «Mellom den religiøse ideologien og den sosialistiske ideologien finnes det ingen fredelig sameksistens.» Den er «like utenkelig som forsoning mellom lys og mørke», heter det i World Marxist Review.

Dette faktum dominerer den nåværende verdenssituasjon. Den som ikke ser dette, er dømt til å bedras og bedra. Han tror at kommunisme og MRA er «politiske» faktorer, mens kampen i virkeligheten står mellom ideologier og derfor berører alt i livet. Verdenssituasjonen stiller oss kristne i alle land overfor utfordringen å leve og hevde vår tro i dens fulle dimensjon, dvs. også på det ideologiske plan.

Det er betegnende at kommunismen i kristne og teologiske kretser søker å propagere den ubibelske forestilling at kristendom ikke har noe med ideologi å gjøre, men bare er et personlig spørsmål. Øst-Tysklands leder, Walter Ulbricht, sa i fjor: «Vi kan tåle kirken så lenge den ikke har noen ideologi.» Det er en slik

ideologisk forkrøplet kristendom som forleder kristne mennesker og samfunn til direkte eller indirekte å støtte opp om anstrengelser som fremmer den kommunistiske verdens-revolusjon og dermed i siste instans troens og kirkens utryddelse.

Vesten, og særlig Sverige, skylder våre nordiske nabofolk takk for at de for 20 år siden satte seg opp mot gudløse ideologiers væpnede angrep og det med et mot og en besluttsomhet som søker sin like. Nå føres det ideologiske angrepet med andre midler, men samtidig bare enda mer besluttsomt og på sett og vis enda farligere. Kampen står mellom disse to makter: På den ene siden den kjempende ideologiske materialismen som er en frukt av og en dom over vår vesterlandske materialisme innenfor og utenfor kirkesamfunnene, og som på en dyktig måte utnytter den for å legge hvert folk under sitt herredømme. På den andre siden er den ideologiske offensiven som har til mål å stille mennesker og nasjoner under Guds herredømme og under de moralnormer mennesket er skapt for, og som er uttrykt i Bergprekenen.

Bare i en slik offensiv leves kristendommen i sin fulle bibelske dimensjon og kristne fra den splittede kirkes forskjellige samfunn forenes reservasjonsløst og dyptgripende. Deres sentrale kristne tro og erfaring gjenfødtes og fordyes. Og i denne offensiven for-

enes de med mennesker som står utenfor kirken, men som ser nødvendigheten av absolutte moralnormer, guddommelig ledelse og en sinnets og samfunnets forvandling, mennesker som dermed trekkes innenfor korsets og Åndens maktsfære.

Når denne offensiven kjemper mot kommunismen så vel som mot vår egen praktiske materialisme, kjemper den samtidig for kommunistenes og ethvert annet menneskes sanne bestemmelse. Den kjemper for den nye mennesketypen som er betingelsen for at samlivsproblemet innenfor og mellom folkene skal kunne løses, og som er like nødvendig i øst som i vest. Det skjebnespørsmålet som den ideologiske kampen i denne tiden stiller oss overfor så krast som aldri før i historien, gjelder bokstavelig talt om det nye slektledet — uansett på hvilken side av noe «teppe» det måtte befinne seg — skal vokse opp i en materialistisk, gudløs verden under menneskers tyranni eller i en åndelig og moralsk opprustet verden med frie mennesker under Gud. Dette er alternativet. Om dette står kampen.

Det er kirkens og de kristnes oppgave å gjøre dette alternativet lysende klart for seg selv, for hvert menneske og for våre folk. Dersom dette skjer og vi velger rett og kjemper rett, kan vi med tillit legge utgangen i Guds hånd.